

Scris de octavian.hoandra pe 28 iunie 2020, 11:28

Sclavia presei. Arhetip de Tavi Hoandra

N-am învățat nici până acum, cu toate că unii dintre noi am trăit experiența mutilantă a comunismului, să asumăm istoria a tot ce am trăit, ca pe o rescriere a prezentului. Astfel vedem cum trecutul nu mai da nici un fel de lecție timpului în care trăim.

Încă din 1946, Paul Valéry, observa în "Regards sur le monde contemporain" că "rezultatul luptelor politice e faptul că tulbură și falsifică în mintea oamenilor notiunea ordinii de importanță a întrebărilor și a ordinii de urgență. Lucrurile vitale sunt mascate de pur și simplu comode. Cele de viitor de cele imediate. Cele necesare de de cele la îndemână simțurilor. Cele adânci și domoale de cele existente. Tot ce ține de politica practică e cu necesitate superficial."

Simbrâși, de la cei mari, cu milioanele la jeb și până la tinerii imberbi care se adună în piețe, la comandă Soros (în sens generic!) de pe Facebook, gândindu-se pentru ce sex sau gen, "optează", ocupă azi ecranele vieții. Nici n-a trecut multă vreme de când bolșevicii cereau urlind din toți rarunchii: "Treceți cu buretele peste trecut!" și iată că "majoritățile" formate mai ales din analfabete funcționale se grabesc să doboare statuile...

Ce va fi, asadar, cu noi?

Cred că orice om întreg la minte trăiește sub spectrul acestei întrebări. Dacă vom fi de acord să îngropăm trecutul, atunci va trebui cumva să reflectăm, mai întâi asupra vanității și a orgoliului nemăsurat care ne stăpânește și cele maine însemnate acțiuni. De obicei, în dialectica stărilor sentimentale avem de ales tot între o stângă și o dreaptă: astfel la stânga găsim invidia și resentimentul, echilibrul dreptei venind cu orgoliului nemăsurat. În tabloul jalnic de azi, personalizând, avem la așa-zisa dreaptă individul tarat de alcool și la stânga pe cel ce nu e în stare să încropească o frază, vorbind doar în propoziții scurte, facile. Toate acestea, pe fondul în care valoarea și conduita intelectualului public a poposit în mocirla pecuniară.

Ne amintim de "elita" filosofico-scriitoricească, adulând un scelerat cavernicol. Pe de altă parte, nici presa nu se mai bucură de un nivel de la care să poată propune o dezbatere publică verosimilă. Claude Karnooh observă undeva un fapt care se perpetuează. Anume că devenirea oamenilor nu mai poate fi văzută decât într-un relativism total.

Pe parcursul a șapte ani, la "Realitatea românească", difuzată pe Realitatea tv condusă de Cozmin Gusa am încercat să propun telespectatorilor modelul intelectualului de prestigiu, al academicianului, al marelui profesor, al "maestrului", tocmai fiindcă știam că de fapt, o mare parte a populației preferă mai degrabă figura așa-zisului "jurnalist de modă nouă", cu party pris-uri, fără

talent, fara o cultura solida, care cunoaste vag limba romana, dar care isi construiește cultul propriei celebritati mediatic prin amestecul de vedeta decerebrata a manelelor, si de sportiv badaran.

si totusi, in Germania anului 1985, poate cel mai curajos si talentat jurnalist de investigatii, Gunther Walraff, renumit pentru reportajele sale sub acoperire, publica o carte care va arunca, pur si simplu in aer Republica Federala Germana – asa cum se numea Germania inca neunita cu partea ei estica. "Ganz unten" (Cel mai insignifiant dintre insignifianti), cartea scrisa dupa o munca de doi ani, in care Wallraf a trait sub identitatea falsa a unui imigrant turc, canindu-si parul si schimbandu-si culoarea ochilor cu lentile de contact, a aruncat in aer scena publica si politica a Germaniei, prin dezvaluirile despre tratamentul inuman aplicat de nemti imigrantilor turci. Scandalul imens a reusit sa schimbe radical tratamentul grotesc al "miinii de lucru ieftine" venite din Turcia.

Numai ca pe atunci, Germania era condusa de Helmut Kohl, al carui mandat de cancelar a durat 17 ani, cu doi ani mai mult decat cel al lui Adenauer. Acesta a fost cel mai lung mandat al unui cancelar german de la Otto von Bismarck. Kohl este considerat principalul arhitect al reunificarii Germaniei si al Tratatului de la Maastricht care a format Uniunea Europeana, fiind descris de catre presedintii americani George W. Bush si Bill Clinton ca „cel mai bun lider european al celei de-a doua jumatați a secolului 20”.

Numai ca dupa "noua ordine" europeana, Kohl nu mai e decat un "penal" si nimic mai mult...

Gunther Walraff nu este un orisicine, ci cel mai semnificativ ziarist german. Actionand sub acoperire si scriind pentru "Bild", el a fost cel care a inventat conceptul de "jurnalism de interventie", acel gen de jurnalism care nu numai ca relateaza corect, ci mai mult, se situeaza de partea victimelor si nefericitilor societatii.

Deunazi, o tanara din Targu Mures a povestit pentru Deutsche Welle ca in aprilie, dupa o luna de munca, in Germania, de dimineata pana seara, a primit 300 de euro. Situatiia s-a inrautatit in luna mai. Desi, potrivit intelegerilor cu angajatorul, oamenii ar fi trebuit sa primeasca in jur de 3 euro pentru fiecare lada de capsuni culese – media zilnica fiind de aproximativ 50 de lazi – femeia s-ar fi ales cu un salariu total de 5 (cinci) euro!

„Oamenii au datorii, ii asteapta copiii acasa. Eu am patru copii. Sa ma duc fara bani acasa dupa ce le-am lucrat nemtilor campul? E greu, foarte greu.

Catastrofa "exportului de sclavi" din Romania inceput de ceva timp, probabil in urma unei intelegeri rusinoase intre cancelarul [Merkel](#) si premierul [Ludovic Orban](#) isi arata coltii in fiecare zi.

in trecut fie spus, Frau Merkel e prizabila, cu tot trecutul ei din Europa de Est, cu tot cu bataia de joc la care sunt supusi "sclavii" trimisi de premierul Romaniei la munca in Germania, fara nici o tesarire din partea ministrului Muncii Violeta Alexandru (nomina odiosa!) crapa zilnic ecranele televizoarelor, atit la locul faptei, prin lanurile de sparanghel, ori prin abatoarele nemtesti, cat si in Romania. Dar cum nu mai exista unadevarat ziarist de investigatii, asa cum a fost Gunther Wallraf, este evident ca nu vom afla dedesubturile mizerabile ale acestei tranzactii. La noi, comisiile parlamentare nu vor face nici atit.

Pentru cea mai mare parte a presei romanesti "investigatii" inseamna sa primești

un dosar de la vreo persoana sau institutie interesata si sa-l dai publicitatii,

contra cost, sau contra vreunui privilegiu. Chiar zilele trecute, imensa frica a mai multor politicieni liberali din gasca premierului Orban, frica pe care o inspiraprim-vicepresedintele Rares Bogdan au generat o extraordinara(!) astfel de investigatie. Doua-trei fotografii si o filmare cu drona de pe o terasa a unui restaurant clujean in care apareau maximum 5 persoane, i-au facut pe marii "investigatori" sa afirme, fara nici o dovada, ca in interiorul restaurantului s-ar fi aflat 100 de oameni (!!!), prieteni ai politicianului clujean, care sarbatorea, perfect legal, aniversarea fiicei lui. Cum aceasta mizerie nu putea fi probata, "investigatorii" au completat "investigatia" cu informatii despre cei cativa oameni care apareau in fotografii, informatii luate de pe Google.

Trecind peste "amanuntul" ca la petrecere au participat mai putini oameni decit prevede legea in astfel de situatii , peste intruziunea ilegala prin fotografii facute ilegal intr-un loc privat, e de remarcat ce maiinseamna azi in Romania o investigatie de presa, atunci cand ai obiectivul de a distruge credibilitatea unui politician....

Poate ca e cumva prea acida zicerea lui Karl Kraus, conform careia "Jurnalistul are tot atatea legaturi cu adevarul cit au ghicitoarele in carti cu metafizica." Desi scrisa cu ceva timp in urma, fraza lui Kraus, jurnalist si scriitor austriac, comparat adesea cu Juvenalsi Jonathan Swift isi gaseste materializarea cea mai vizibila in fotografia presei romanesti de azi. Insa nu numai atat: daca ne uitam le asa-zisa evolutie a estului dupa caderea "Cortinei de Fier" vedem ca tocmai cei mai radicali liberali si-au luat sarcina de a aduce lumina si de a democratiza spatiul scapat de comunism. De parca ei ar fi adus vreun progres in dreptatea sociala, ori vreo reala mai buna intelegere intre oameni, vreodata ...

Pe nemti, nici nu-i putem condamna prea tare: ei s-au format sub imperiul lui Fichte, Hegel si Kant, adoptand generatie dupa generatie teoriile intaririi tarii, dupa modelul elitelor prusace, care propovaduiu credinta in sacrificiul fiecarui cetatean pentru intarirea suprematiei statului. Profesorul Karnooh avertiza inca din 1993, in "Adieu a la difference", ca oricare ar fi tipul de om nou propus de ideologia puterii, razboinicul teuton e gata sa aduca in sclavia "rasei" sale o lume de "suboameni" sau consumatorul democratic, somat sa raspunda cu docilitate injonctiunilor publicitare care il fac sa creada in identitatea intre libertate si puterea de cumparare.

Insa atitudinea noastra, servila, nu are nici o justificare, alta, in afara micimiisufletesti, a lipsei de patriotism elementar si crasei inculturi a conducatorilor nostri. Daca Merkel ar demisiona miine, cu siguranta ca prima preocupare a ei ar fi sa scrie o carte de amintiri politice, si poate chiar ne-ar povesti despre tineretele ei comuniste si intalnirile "tovarasesti" de la Vox Maris. In schimb, Ludovic Orban n-ar avea ceva mai bun de facut, decit sa se dedice barbutului, caci amintirile de la dezalcoolizare nu par a tenta vreun public amator de lecturi. "Necazul cu germanii nu este ca ei trag cu obuze, ci ca le graveaza pe acestea cu citate din Kant", zice Kark Kraus. Cu siguranta ca metafora lui nu-si afla locul intr-o lume politica romanasca aflata la cel mai de jos nivel intelectual, cucerita doar de accesul la resurse si voturi.

si, ca sa terminam tot cu celebrul scriitor, si jurnalist austriac Karl Kraus: "Libertatea gindirii o avem, ne mai lipseste gandirea."

ADRESA: <http://crct.ro/nwie>